

Kali tahtis endale sõpra.

Üksildane lõunaaeg

Stacy Lynn Carroll

(Põhineb tõestisündinud lool)

„Püha Vaim” (Laste lauluraamat, nr 56).

Kali läks sööklasse ja vaatas ringi. Kõik teised lapsed jooksid otse sõprade juurde ja kogunesid laudade ümber. Ruum oli täis elevil hääli ja rõõmsaid kilkeid. Oli alles teine koolipäev, kuid tundus, et kõigil peale Kali on keegi, kelle kõrval istuda.

Ta pigistas lõunasöögikarbi sangast ja läks ühe laua juurde. „Kas ma tohin sinu juurde istuda?” küsis Kali.

Pikkade pruunide juustega tüdruk tõstis pilgu. Ta puhises ja raputas pead. „Ei. See koht on kinni,” ütles ta.

„Olgu.” Kali läks teise vaba tooli juurde ja pani lõunasöögikarbi lauale.

„Sa ei saa siia istuda! Ma hoian seda kohta kellelegi,” ütles poiss rohelisetriibulises särgis.

Ta lükkas Kali lõunasöögikarbi põrandale. Kõik tema sõbrad naersid.

Kali kummardus ja tõstis oma lõunasöögikarbi üles. Ta läks söökla teise otsa ja istus tühja laua äärde. Ta märkas kedagi oma naabruskonnast ja püüdis lehvitada, kuid too vaatas eemale. Kali mossitas. Miks keegi ei taha tema sõber olla?

Kali põrnitses oma toitu. Tal polnud enam isu. Ta pühkis silmi, sulges lõunasöögikarbi ja läks välja.

Kõik olid juba oma sõpradega mängimas. Kali istus pingil omaette ja vaatas, kuidas teised ilma temata lõbutsevad. Siis märkas ta ühte omavanust poissi üksinda murul istumas. Poisil oli seljas määrdu- nud kollane särk ja ta juuksed olid tagant turris.

Kali vaatas eemale. Ta nägi, kuidas

tema klassi tüdrukud palli mängisid. Ta soovis, et nad kutsuksid teda endaga mängima.

Kali vaatas uuesti poisi poole. Poisi pea oli norus ja ta kitkus oma jalgade ümbert muru. Kalile meenus miski, mida ema ikka ütles: „Otsi lapsi, kes on üksi jäänud.”

Kali mossitas. Ka tema oli üksi jäänud. Keegi ei püüdnud ta sõber olla!

Siis aga meenus Kalile, kui ta sai möödunud aastal ristitud. Ta lubas kuulata Püha Vaimu. Võib-olla aitas Püha Vaim tal ema sõnu meenutada. Võib-olla püüdis Püha Vaim talle öelda, et ta läheks kollases särgis poisiga mängima.

Kali ohkas ja tõusis püsti. Ta südant täitis soe tunne. Ta jalutas poisi juurde ja istus murule tema kõrvale.

„Tere!” ütles ta.

„Tere!” mõmises poiss vastu.

„Mis su lemmikvärv on?”

„Hmm, ... roheline.”

„Lahe. Mulle meeldib roosa,” ütles Kali. „Kas sulle meeldivad loomad?”

Poiss ajas end sirgemalt istuma ja vaatas talle otsa. „Jah. Mulle meeldivad väga dinosaurused.” „Mulle ka. Mu lemmik on tritseeratops.”

Poiss naeratas.

Siis helises kell. Kali tõusis püsti ja lehvitas poisile head aega. Ta naeratas, kui üksinda tagasi oma klassi läks. Tal ei pruugi küll olla parimat sõpra, kuid tal oli hea meel teada, et ta oli teinud kellegi teise vahetunni veidi paremaks. ●

Artikli autor elab Ameerika Ühendriikides Utah' osariigis.

Ma kiirustasin kooli. Kuid siis tekkis mul tunne, et peaksin kõigepealt kartulikrõpsupaki kodust kaasa haarama. Pärast lõunat näis mu sõber Drew kuidagi kurvana. Küsisin temalt, mis on lahti. Ta ütles, et oli oma lõunasöögi maha unustanud. Mulle meenus mu krõpsupakk ja andsin selle talle. Drew ütles: „Keegi pole mulle koolis kunagi midagi nii toredate teinud.”

Durham M, 11-aastane, Utah, Ameerika Ühendriigid

